



# Հովհաննես Թուխանյան

## Ճամփորդները

Աքլորը մի օր կտուրը բարձրացավ, որ աշխարհ տեսնի: Վիզը ձգեց,  
երկարացրեց, բայց բան չտեսավ . դիմացի սարը խանգարում էր:

— Քուշի՛ ախպեր, կարելի է դու գիտենաս, էն սարի ետևն ի՞նչ կա,— հարցրեց  
վերևից բակում պատկած շանը:

— Ես էլ չգիտեմ,— պատասխանեց Քուշին:

— Հապա մինչև ե՞րբ պետք է այսպես մնանք . արի՛ գնանք մի տեսնենք՝  
աշխարհումս ինչ կա, ինչ չկա:

Շունն էլ համաձայնեց: Խոսքը մին արին ու փախան:

Գնացին, գնացին, իրիկունը հասան մի անտառ: Գիշերը մնացին էնտեղ: Շունը  
պառկեց մի թփի տակ, իսկ արևը բարձրացավ մոտիկ ծառին, քնեցին:

Լուսադեմին արևը կանչեց՝ ծողրուղո՛ւ:

Մի աղվես լսեց արևի ձայնը:

— Վա՛հ, սա որտեղի՞ց դուրս եկավ, ա՛յ լավ նախաճաշիկ,— մտածեց աղվեսը  
ու վազեց:

— Բարի՛ լուս, սանահեր արևը: Ի՞նչ ես շինում ես կողմերը:

— Գնում ենք աշխարհ տեսնելու,— պատասխանեց արլորը:

— Օ՛, ինչ լավ բան եք մտածել,— խոսեց աղվեսը:— Քանի ժամանակ է ես էլ կարգին ընկերի եմ ման գալի: Ինչ լավ էր՝ պատահեցինք: Դե՛, ցած արի, որ շուշանանք:

— Ես համաձայն եմ,— ասավ արլորը.— տես, թե ընկերս էլ համաձայն է, ցած գամ՝ գնանք:

— Որտե՞ղ է ընկերդ:

— Էն թփի տակին: «Սրա ընկերն էլ երևի իր նման մի արլոր կլինի . էս էլ իմ ճաշը»,— մտածեց աղվեսը ու վազեց թփի կողմը: Հանկարծ որ շունը դուրս եկավ, աղվեսը, պո՛ւկ, փախավ, ո՛նց փախավ:

— Կա՛ց, աղվե՛ս ախպեր, մի վռագի, մենք էլ ենք գալի, Էդպես ընկեր չի՛ լինի,— ծառի գլխից ձայն էր տալիս արլորը: